

I bemærkningerne til forslaget er der givet en række eksempler på de problemstillinger, der er på området, og Dansk Folkeparti finder, at det bør være en nærmest grundlovssikret ret for såvel arbejdsgivere som arbejdstagere at melde sig ind i den fagorganisation, som varetager ens interesser.

Sagt ligeud skal der sikres total frihed på området, og der kunne siges mangt og meget om dette, men de mange eksempler, der tid efter anden gives på, at specielt ensattes organisationsfrihed knægtes, taler sit eget sprog om nødvendigheden af, at der bliver rettet op på de skævheder, der helt bevisligt er på området.

Dansk Folkeparti kan derfor støtte forslaget.

Lone Yalcinkaya (CD):

CD kan ikke støtte beslutningsforslaget, da vi i CD har den opfattelse, at den foreningsfrihedslov, vi har, er ganske god og fuldt tilfredsstillende.

Forslaget handler om at forbyde brugen af eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked. Vi mener, det er arbejdsmarkedets parter, der selv bør være med til at ophæve aftaler, for det er altså dem, der har indgået dem.

CD mener, at den danske aftalemodel skaber stabilitet på arbejdsmarkedet, og det skal i rimeligt omfang respekteres. Højesteret har i flere sager sagt, at eksklusivaftaler i sig selv ikke er i strid med internationale konventioner. Derfor ser vi ikke noget problem i eksisterende praksis og lov i forhold til vores internationale forpligtelser.

På den baggrund kan CD ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Når CD siger, at man vil have det her over til arbejdsmarkedets parter, så vil jeg bare spørge CD's ordfører, om der ikke i CD's opfattelse eksisterer andre parter på arbejdsmarkedet end LO-siden og DA-siden. Om ikke CD erkender, at der også findes Kristelig Arbejdsgiverforening, at der findes en kristelig fagforening, at der findes Danmarks Frie Fagforening?

Hvis man så trækker på skuldrene og siger, nå ja, men de er ikke særlig store, så er spørgsmålet bare, hvis det skulle være argumentet: Hvor er grænsen for et mindretals rettigheder så?

Jeg kunne ikke forestille mig, at CD ikke vil erkende, at der er andre spillere på arbejdsmarkedet end dem, der ønsker at opretholde eksclu-

sivaftalen, og eftersom de mindre spillere på arbejdsmarkedet bliver presset af den aftale, som de ikke ønsker at have lod eller del i, så er det faktisk ikke arbejdsmarkedets parter, der kan løse den her opgave, men det er en opgave, der kan løses af Folketinget for at give folk de frihedsrettigheder, som de fortjener i et demokrati.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Vi har ikke sagt, at der ikke findes andre organisationer end de to førstnævnte, og naturligvis er de også en del af den eksisterende gruppe, som indgår eller ikke indgår aftaler, og det må også være op til dem at lave dem. Hvis de har behov for et specielt aftalearrangement med en arbejdsgiver, jamen så træffer de det også.

Vi mener, at det system og det regelsæt, der er på området, fungerer fuldt tilfredsstillende.

Lone Saaby Johansen (RV):

Da det her forslag har været fremsat i tidligere folketingssamlinger, så er det jo også en kendt sag, at der er flere meninger om det her spørgsmål i Det Radikale Venstre.

Som bekendt har vi en landsmødebeslutning, som går ind for, at eksklusivaftaler skal afskaffes, men vi har også det princip, at folketingsgruppen er uafhængig, og det vil sige, at hvert enkelt medlem står frit og beslutter ud fra det.

Retten til organisationsfrihed rejser et dilemma. På den ene side ønsker man at sikre den enkeltes ret til at organisere sig frit, på den anden side skal det være muligt for en arbejdsgiver og en faglig organisation at kunne indgå aftaler med hinanden uden offentlig indblanding.

Forslagsstillerne ønsker med dette forslag at prioritere organisationsfriheden højere end friheden for arbejdsmarkedets parter til at indgå den type aftaler, som de finder bedst.

Som det tidligere er nævnt, findes der tre højesteretsdomme, som peger i retning af, at den påståede mangel på organisationsfrihed ikke er noget praktisk problem. Derfor mener Det Radikale Venstre, at der ikke på nuværende tidspunkt er nogen grund til at ændre på balancen mellem den enkeltes ret til at organisere sig og retten til kollektivt at indgå aftaler.

Så er der spørgsmålet om positiv og negativ organisationsfrihed, igen et meget vanskeligt dilemma. Det Radikale Venstre tager afstand fra brugen af gammeldags midler i arbejdskampe, hvor man forsøger at håndhæve eksklusivaftaler med meget voldsomme sanktioner. Det er sør-